विजयसखित्वमेवानुवर्णयन्रतिंप्रार्थयते युधियुद्धे तुरगाणांखुररजस्तुरगरजः तेनविधूम्राधूसरास्तेचते विष्वंचइतस्ततश्चलंतः कचाः कुंतलाः तैर्लुलितंविकीर्णंश्रमवारिस्वेदबिंदुरूपं तेनभक्तवात्सल्यद्योतकेनालंकृतमास्यंयस्यतस्मिन्श्रीकृष्णे ममात्मामनोऽस्तु रमतामित्यर्थः पुनःकिंभूते मदीयैर्निशितैस्तीक्ष्णैःशरैर्विभिद्यमानात्वक्यस्यतस्मिन् शरैरेवविलसत्त्रुट्यत्कवचंयस्यतस्मिन् ॥ ३४ ॥ किंच सपदीति सेनयोरुभयोर्मध्ये रथंस्थापयमेऽच्युत यावदेतान्निरीक्षेहंयोद्धुकामानवस्थितानितिसख्युरर्जुनस्यवचोनिशम्य सपदितत्क्षणमेव स्वपरयोर्बलयोःसैन्ययोर्मध्ये स्थितेपार्थसखेरतिरस्तु तत्रस्थित्वाकृतंसख्यंदर्शयति परस्यदुर्योधनस्यसैनिकानामायुरक्षणाकालदृष्ट्याहृतवति असौभीष्मःअसौद्रोणःअसौकर्णइतितत्तत्प्रदर्शनव्याजेनदृष्ट्यैवसर्वेषामायुराकृष्यार्जुनस्यजयंकृतवतीति ॥ ३५ ॥ नकेवलमर्जुनस्यसपत्नायुर्हरणेनैवजयमावहत् किंत्ववि

युधितुरगरजोविधूम्रविष्वक्कचलुलितश्रमवार्यलंकृतास्ये ॥ ममनिशितशरैर्विभिद्यमानत्वचिविलसत्कवचेऽस्तुकृष्णआत्मा ॥ ३४ ॥ सपदिसखिवचोनिशम्यमध्येनिजपरयोर्बलयोरथंनिवेश्य ॥ स्थितवतिपरसैनिकायुरक्ष्णाहृतवतिपार्थसखेरतिर्ममास्तु ॥ ३५ ॥ व्यवहितपृतनामुखंनिरीक्ष्यस्वजनवधाद्विमुखस्यदोषबुद्ध्या ॥ कुमतिमहरदात्मविद्ययायश्चरणरतिःपरमस्यतस्यमेऽस्तु ॥ ३६ ॥ स्वनिगममपहायमत्प्रतिज्ञामृतमधिकर्त्तुमवप्लुतोरथस्थः ॥ धृतरथचरणोऽभ्ययाच्चलद्गुर्हरिरिवहंतुमिभंगतोत्तरीयः ॥ ३७ ॥

द्याहरणेनापीत्याह व्यवहितादूरेस्थितायापृतनातस्यामुखमिवमुखमग्रेस्थितान्भीष्मादीन्निरीक्ष्येत्यर्थः स्वजनवधाद्विमुखस्यनिवृत्तस्य तदुक्तं गीतासु एवमुक्त्वार्जुनःसंख्येरथोपस्थउपाविशत् विसृज्यसशरंचापंशोकसंविग्नमानसइति कुमतिमहंहंतेत्यादिकुबुद्धिम् ॥ ३६ ॥ ममतुमहांतमनुग्रहंकृतवानित्याह द्वाभ्याम् स्वनिगमम् अशस्त्रएवाहंसाहाय्यमात्रंकरिष्यामीत्येवंभूतांस्वप्रतिज्ञांहित्वा श्रीकृष्णशस्त्रंग्राहयिष्यामीत्येवंरूपांमत्प्रतिज्ञामृतंसत्यंयथाभवतितथा अधिअधिकां कर्त्तुंयोरथस्थःसन्नवप्लुतः सहसैवावतीर्णःसन् योऽभ्ययात् अभिमुखमधावत् इभंहंतुंहरिःसिंहइव किंभूतःधृतःरथचरणःचक्रंयेनसः तदाचसंरंभेणमानुष्यनाट्यविस्मृतेरुदरस्थसर्वभूतभुवनभारेणप्रतिपदंचलद्भुः चलंतीगौःपृथ्वीयस्मात्सः तेनैवसंरंभेणपथिगतंपतितमुत्तरीयंवस्त्रंयस्यसमुकुंदोमेगतिर्भवत्वित्युत्तरेणान्वयः ॥ ३७ ॥